

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 12.12.2005

Číslo: Ročník 15 (2005), Číslo 4

Sekce: Šumné knihovny

Název článku: Sliby se mají plnit aneb Knihovna v Libníkovcích

Autor: Zdeňka Bílková

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=640>

Sliby se mají plnit aneb Knihovna v Libníkovcích

Zdeňka Bílková

Sliby se mají plnit. Neprozřetelně jsem slíbila Katce Hubertové a Stáně Čejkové z Knihovny města Hradce Králové, že se pokusím napsat pár řádek o naší malé knihovně. Přiznám se, že opravdu nevím, čím bych zaujala, když do zpravodaje U NÁS píše zkušené knihovnice. No budiž. Obě zmiňované metodičky se o prázdninách stavily v naší vesnici a z tohoto setkání vzešel onen výše uvedený slib.

Nejprve krátce o naší malé vesničce. Jmenuje se Libníkovice a nachází se asi 15 km od Hradce Králové směrem na Opočno. Znamější je asi mezi cyklistickými nadšenci, kteří zde denně projíždí směrem do Orlických hor. Má pouze 130 obyvatel, z toho je několik chalupářů. Máme obecní úřad, obchod se smíšeným zbožím, aktivní hasiče, několik drobných podnikatelů a to je asi všechno. V budově obecního úřadu je i knihovna – knihovnička.

První záznam v přírůstkovém seznamu je z roku 1974, z dřívější doby se mi nic nepodařilo zjistit. Od té doby se zde vystřídalo několik knihovnic. Knihy byly několikrát přemísťovány do různých místností obecního úřadu. Nevím ani, odkdy se datuje těsná spolupráce naší knihovničky s knihovnou v Černilově.

V roce 1998 jsem převzala vše, co se zde nacházelo. Pár regálů s knihami, hromádky časopisů na zemi. Nic moc, přesto mě to lákalo. Před časem jsme se do vesnice přistěhovali ze Semil a na práci mezi lidmi jsem byla zvyklá. Vygruntovala jsem, sehnala další regály, roztřídila knihy, doplnila několik dekoráčních předmětů.

Ale co dál? Jak do knihovny dostat čtenáře? Pomohl pan starosta oznámením v místním rozhlase, ale na to jsem příliš nespočetala. U obchodu jsem upravila propagační skříňku. A dnes mám dojem, že mi umístění skříňky hodně pomohlo. Připravovala jsem zde pro děti rébusy, vědomostní otázky, hádanky a jiné zajímavosti. Využívala jsem citáty, úryvky z knih, obrázky, kresby, zvýrazňovala jsem různé události a výročí. Několikrát jsem využila i záznamy z místní kroniky.

Ne že by se hned podařilo podchytit zájem mnoha lidí, ale měla jsem radost z každé „dušičky“. Od místního podnikatele jsem získala menší finanční částku, a tak jsem mohla opatřit drobné odměny pro aktivní děti. Dělal jsem všechno možné, abych se dostala do povědomí místních obyvatel a knihovna se tak stala součástí života obce. Nyní už vím, že lidé si nástěnku opravdu se zájmem pročítali a prý se i doma dohadovali o správných odpovědích. V té době jsem o tom příliš nepřemýšlela, byla jsem spokojená, že mi začali přicházet čtenáři. Moc jsem si jich vážila, knihy jsem doplňovala dle zájmu jednotlivců. Vzpomínám si, jak jsem školákům sháněla školní četbu, ženám harlekýnky apod.

Anketními lístky jsem zjišťovala zájem o časopisy, které předplácel obecní úřad. Pamatuji si, že to byl Čtyřlístek, Bravo, Svět motorů.

Postupně si čtenáři cestu do knihovny našli. Těšilo mne, že se děvčata začala scházet v knihovně, a vyslechla jsem zde řadu dívčích problémů. I starší spoluobčané se zde rádi po delší době setkají a popovídají si o problémech pokročilejšího věku. Zdá se mi, že právě tímto knihovna žije. Sama mám ráda čas půjčovni doby a snažím se své spoluobčany nezklamat. Nedovolila bych si knihovnu bez upozornění neotevřít, protože přesně vím, kdy kdo si přijde pro knížky. Ani nemoc mi nezabrání do knihovny přijít, aby si každý mohl půjčit to „své“ čtení.

A děti? Jejich volání „To je naše paní knihovna!“ je milé a vždy mne potěší. Kreslí mi obrázky s věnováním, píší mi pohádky a já samozřejmě všechno vystavím a drobnými dárky jejich snahu oceňuji. Ráda pozoruji, jak bez ostychu vyprávějí, než si maminka vybere knihu. A s maňáskem je komunikace ještě snazší.

V roce 2003 začal obecní úřad částečnou rekonstrukci budovy. Nastalo velké dilema – zavřít, nebo nezavřít knihovnu? Druhá možnost vlastně ani moc nepřipadala v úvahu. Pomohl manžel, sousedé. Knihovnu jsme umístili v jedné místnosti, kde se pořádají veřejná zasedání, kde je možné se sejít a kde se např. schází i hasiči. Všechno dobře dopadlo a čtenáři chodili i do tohoto provizoria. Dokonce i následující revize knihovního fondu dopadla kupodivu dobře.

Do nových prostorů jsme se vrátili v loňském roce. Manžel a soused opět nezklamali a vozili a nosili jako o závod. Knihovna je nyní prostornější, je zde i samostatný dětský koutek. Máme nové hygienické zařízení. Regálů přibýlo, knihy ve výměnných souborech nám paní Skákalová z černilovské knihovny vozí pravidelně. Čtenáři mají nyní k dispozici kolem 2000 svazků knih a hodně časopisů, které doplňují náš vlastní fond. Zaregistrováno máme 27 čtenářů a z toho je 10 dětí. Scházíme se každý pátek v 16 hodin a domů odcházím, až když si mne manžel vyzvedne a já vím, že už nikdo nepřijde. Potěší mne, když mne lidé pochválí a já vidím, že je jim v naší malé knihovně dobře. Občas mne mrzí, že na větší akce se na vesnici lidé příliš „nehrnou“. Chuť něco organizovat by byla, ale po zkušenostech vím, že se musím držet při zemi a být ráda i za to, co se zatím podařilo.

Již několik let řešíme s panem starostou dilema kolem koupě počítače a připojení na internet. Po zájezdu pro knihovníky po vesnických knihovnách, který pořádaly hradecké metodičky, jsem obecní úřad nařkla z toho, „že žijeme sto let za opicema“, i když vím, že to s financemi na vesnici opravdu není jednoduché. Vždy je něco tzv. životně důležitějšího než knihovna a internet. Ale nyní se blýská na lepší časy i v této oblasti. Snad do konce roku dostaneme i ten vytoužený počítač s internetem. Zatím jsem přispěla alespoň na webovou stránku obce <http://www.libnikovice.cz/knihovna.html>. Opět se těším na další zpestření činnosti knihovny, ale stín pochybnosti ve mně přece jen hlodá. Budou mít obyvatelé naší vesničky o tuto novinku zájem? Někteří již využili možnosti bezdrátového připojení na internet. A co ostatní? Bude internet u nás využitý? Uvidíme. Udělám pro to, co se dá. Snad zase na něco přijdu.

Redakční rada je přesvědčená, že se nové náměty v Libníkovicích určitě objeví a doufá, že se knihovnice o ně s ostatními knihovničky regionu podělí prostřednictvím našeho zpravodaje.

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz
· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>